

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová
Noc
s Popelkou

 HARLEQUIN®

LYNNE GRAHAMOVÁ

NOC S POPELKOU

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

nedávno, nevím už přesně, ve kterém to bylo měsíci, byl hrdina „nejbohatší člověk na světě“... Přišlo mně proto úsměvné, když jsem se v povídce nazvané Přelud z Maroka, kterou si můžete přečíst tento měsíc, dozvěděl, že její hlavní hrdina, Joao, je rovněž „nejbohatší člověk na světě“. A mám pocit, že kdybych se na to soustředil, vybavil bych si těch „nejbohatších lidí na světě“ ve svých knížkách povícero.

Občas mě napadá, jestli tím, že před Vámi jako na běžícím páse nechávám defilovat milionáře a miliardáře, nevytvářím přece jenom příliš konzumní obraz světa, v němž je štěstí spojeno jen a pouze s bohatstvím. Ale pak si vzpomenu na všechny ty pohádkové zlaté kočáry a zlaté šaty a zlaté zbroje, a mávnu nad tím rukou. K pohádkám přece trocha toho pozlátka patří.

Tak si ho užijte! Nezapomeňte ale na to, že to skutečné štěstí i mí hrdinové nakonec nacházejí někde jinde než v tom, že si můžou ve své pokladnici plavat jako Strýček Skrblík.

I když... být šťastný a bohatý je určitě lepší než být chudý a šťastný...

Ale o tom se pohádky nepíší!

*S láskou
Váš Harlequin*

Lynne Grahamová

NOC S POPELKOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Cinderella's One-Night Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5759-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5760-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5761-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dante Lucarelli, miliardář, jenž své impérium vybudoval v oblasti obnovitelné energie, projížděl na silné motorce po soukromé cestě a vychutnával si závany větru na kůži a vzácný pocit svobody. Na kratičký okamžik se všechny jeho problémy vypařily. A pak ten okamžik skončil. Vzpomněl si na slušné vychování a coby host zpomalil, aby ho mohl jeho hostitel Steve předjet.

„Nechal jsi mě vyhrát!“ zavrčel Steve, a když oba muži zastavili, udeřil svého vyššího kamaráda do paže. „To pak není žádná zábava!“

„Nechtěl jsem tě před místními zahanbit,“ prohodil Dante pobaveně.

Husté modročerné vlasy měl rozčuchané a bílé zuby se mu ve zlatavém slunci a na pozadí bronzové pokožky leskly. Zazubil se na svého bývalého spolužáka.

„Takže tohle je ono? Tvůj nejnovější podnik?“ dodal a pohlédl přes svěšené větve borovic k restauraci, jež se rozkládala nad mihotavou hladinou jezera. Budova, postavená nad písčitou pláží, nabízela hostům nenucenou karibskou atmosféru. „Trochu malý, nemyslíš? Tedy na muže, který se živí stavbou mrakodrapů.“

„Nech toho,“ zavrčel jeho kamarád, urostlý blondák s postavou hráče ragby. „Otevřeno bývá jenom přes sezonu a za dobrého počasí si vede moc dobře.“

„A zaměstnává hodně místních, o které se staráš s otcovskou láskou,“ smál se Dante, který moc dobře věděl, jak Steveovi na místních záležitích. Steve Cranbrook byl jedním z mála lidí, kterým i kvůli jeho starostlivosti a zájmu o lidi Dante věřil.

Nacházeli se na venkově na jihovýchodu Francie, kam moc turistů nezavítá a kde si Steve pro sebe a svou rodinu koupil přepychový zámek, z něhož si vytvořil luxusní letní sídlo.

Pro sebe a svou až příliš početnou rodinu, pomyslel si Dante a lehce se otrásl.

Steve měl čtyři malé děti, dva páry ani ne pětiletých rozjívených dvojčat, a od chvíle, kdy dnes přiletěl, se všechny děti na Danteho sletěly, což byl hlavní důvod, proč velmi nadšeně souhlasil, když mu Steve nabídl výlet na motorkách jen ve dvou.

Ne že by Dante neměl rád děti, jen na ně nebyl zvyklý a snažit se uniknout Steveovým energickým dětem bylo jako postavit se do cesty hurikánu vyzbrojenému bezpočtem rukou, nohou a upovídáných pusinek.

„Tak to přece není,“ namítl Steve. „Jenom si chci být jistý, že to, co dělám, lidem pomáhá. V téhle oblasti moc pracovních příležitostí není.“

Dante se posadil na lavici u dřevěného stolu. Černočernýma očima přeletěl barevné praporky vlající ve větru a zaposlouchal se do dunění hudby, jež sem doléhala z reproduktorů. Všiml si, že většinu hostů v baru tvoří mladí lidé.

„Vsadím se, že tohle je v okolí jediné místo, kde můžou posedět,“ poznamenal.

„Tak nějak, ale dobře tu vaří. Často sem chodí i rodiny s dětmi. Tak, a teď mi pověz, kdy se sejdeš s Ediem Shrinerem?“ chtěl vědět Steve.

Dante se při připomínce největšího problému, před nímž momentálně stojí, celý napnul.

„Za dva týdny a doteď jsem nenašel žádnou ženu, která by mi pomohla udržet Krystal v patřičných mezích,“ postěžoval si svému kamarádovi utrápeně.

„Myslel jsem, že ti tu laskavost prokáže Liliana,“ podivil se Steve.

„Ne, to už není na pořadu dne. Liliana chtěla na oplátku zásnubní prsten,“ přiznal Dante s vyčerpáním povzdechem. „Sice bychom zasnuby jen předstírali, ale stejně jsem nechtěl riskovat, že by jí to stoupl do hlavy.“

„Zásnubní prsten?“ podivil se Steve. „Na co by proboha potřebovala prsten? Vždyť by jenom na Krystalině charitativním večírku předstírala, že je tvoje přítelkyně?“

Dante pokrčil rameny. „Prý by to ranilo její hrdost, kdyby se před Krystal ukázala bez prstenu, protože proč by přece souhlasila, že si se mnou vyjde, když jsme se rozešli už před lety?“

„Ten tvůj milostný život...“ zasténal Steve a rozčileně si prohrábl rozčuchané blondaté vlasy. „Kdyby sis dokázal udržet aspoň jednu přítelkyni, místo aby ses s ženami rozcházel jak na běžícím pásu, teď bys tenhle problém vůbec nemusel řešit.“

Dante stiskl rty. S kamarádem nesouhlasil. Nehodlal se ženit ani mít děti a nikdy o tom žádné ženě nelhal. Vždy s nimi mluvil na rovinu a v jeho sexuální životě nebylo pro lásku místo. Pokud si nějaká žena myslela, že dokáže jeho názor změnit, tvrdě narazila. O vážné vztahy zájem neměl a Liliana byla v tomhle směru jedinou výjimkou. Z původně bývalé přítelkyně se brzy stala velmi dobrá kamarádka a Dante k ní choval upřímnou úctu a měl ji rád, milovat ji však nedokázal ani o vztah s ní neměl pražádný zájem.

I jen začít Lilianě důvěřovat pro něj bylo náročné, protože od chvíle, kdy svoji matku přistihl v posteli

s otcovým nejbližším kamarádem, se na ženy nedíval stejně.

Jeho snobská matka, která ostatními opovrhovala i kvůli těm nejmenším chybám a prohřeškům, jež jim velmi ráda při každé vhodné příležitosti vmetala do tváře, byla svému manželovi nevěrná. Dante se však brzy nato dozvěděl, že i jeho otec si vydržuje milenky.

Lhostejnost, kterou cítil vůči Lilianě, když se s ní ještě pokoušel o vážný vztah, Dantemu prozrazovala, že i on po svých rodičích podědil srdce z ledu.

Jediný člověk, kterého kdy skutečně miloval, byl jeho starší bratr Cristiano, který však před rokem zemřel. Danteho jeho smrt zničila. Stravoval ho pocit viny a často uvažoval, že kdyby nebyl tak sobecký, možná by svého bratra zachránil. Cristiano si vzal život, protože se nikdy nedokázal postavit za to, co skutečně chtěl. Rodiče na něj vyvíjeli obrovský tlak, a tak usilovně se snažil dostat všem svým povinností coby nejstarší syn a dědic rodinného jmění a šlechtického titulu, až se jednoho dne zhroutil. Už to dál nedokázal vydržet a vzal si život.

Dante chtěl zachovat památku na svého zesnulého bratra, a rozhodl se, že nejlépe toho dosáhne, když odkoupí les, jenž se stal Cristianovým útočištěm, kdykoli si starší bratr potřeboval odpočinout.

Bohužel krátce po smrti svého prvorozeného syna rodiče tento kus země prodali za nejvyšší nabídku Eddiemu Shrinerovi, developerovi, jenž se oženil s tou nejzahořklejší z Danteho bývalých milenek. Od svatby s Eddiem se Krystal několikrát okatě pokusila Danteho svést, a to poslední, co by Dante potřeboval, bylo odrážet Krystaliny pokusy dostat ho do postele, zatímco by se snažil uzavřít obchod s jejím manželem.

„Mohl by sis zaplatit společnosti, aby hrála tvoji přítelkyni,“ navrhl Steve spikleneckým šepotem.

„To by se mi mohlo vymstít,“ namítl Dante s úšklebkem. Jeho pozornost si získala drobná mladá žena, která postávala u baru s tácem v ruce.

Její vlasy, ta divoká záplava měděných, rudých a zlatavých odstínů, mu připomínala plamínky svíček o Halloweenu. Měla porcelánovou pokožku, dokonalá ňadra a dlouhé nohy obuté do kovbojských kozaček. Na sobě měla krátkou květovanou sukni a obepnuté tílko.

Zajímavá kombinace, pomyslel si Dante.

„To je Belle. Hm... Země volá Danteho!“ zavtipkoval Steve, když se na něj Dante dlouho ani nepodíval.

Dante s námahou odtrhl zrak od těch dokonalých křivek a oválného tváře neznámé ženy a ostražitě pohlédl na svého kamaráda.

„To je Belle,“ zopakoval Steve. Hnědé oči se mu třpytily pobavením.

„Co taková kráska dělá v tomhle zapadákově?“ podivil se Dante, a poposedl si blíž ke stolu, aby pod ním skryl viditelný a mohutný důkaz svého vzrušení.

„Asi čeká, až se naskytně zajímavá příležitost v podobě tebe,“ smál se Steve. „Podívej, snaží se našetřit peníze, aby se mohla vrátit do Velké Británie a začít tam nový život. Mohl bys udělat dobrý skutek a nabídnout jí, že může letět s tebou.“

„Tak proto jsi mě sem přivedl? Odkdy dělám něco jen tak pro nic za nic?“ opáčil Dante a zvedl si sluneční brýle z očí, aby se na nádhernou zrzku mohl podívat o něco pozorněji. Všiml si, že má tvář posetou pihami, a přemýšlel, jakou barvu mají její oči.

„Jasně že ne. Jenom mě právě teď napadlo, že byste si mohli navzájem vypomoct. Proč nenajmout Belle?“ navrhl mu Steve. „Ocitla se v takové překerní situaci... Belle je po všech směrech *velmi* milá dívka. Nejspíš to ani není tvůj typ. Její kolegové se celé léto sázejí, který muž to u ní vyhraje a získá si její srdce.“

„Okouzlující,“ vydechl Dante a znechuceně si odfrkl. „Hodné ženy nejsou můj typ.“

„Tohle ale není žena, kterou by sis vzal na jednu noc do postele,“ poznamenal Steve suše. „Potřebuješ falešnou přítelkyni, ne skutečnou milenkou, a ona potřebuje peníze. Nabídl jsem jí, že jí půjčím, ale odmítla to, protože neví, jestli by mi to někdy zvládla vrátit.“

„Je to servírka. Tečka,“ připomněl mu Dante jízlivě. „Se servírkami si nic začínat nebudu.“

„Netušil jsem, že jsi takový snob,“ zarazil se Steve. „Tvoje modrá krev, rodinný palác, šlechtický titul i všechny další věci, kterými podle svých slov tak pohrdáš, mi to ale mohly napovědět.“

„Co myslíš, že by servírka v mém světě dělala?“ odsekl Dante.

„To, za co jí zaplatíš, což je víc, než se dá říct o všech těch namyšlených ženách, které oba moc dobře známe,“ poukázal Steve rozvázně. „Byl by to jednoduchý obchod – najmeš ji, odvede svoji práci, a konec. Nevím ale, jestli by na to kývla. Prý umí být pěkně horkokrevná.“

Dante mlčel a nespouštěl oči z ženy, která k nim právě mířila, aby je obsloužila. Ano, měla obrovské, jiskřivé oči neobvykle modré barvy téměř hraničící s fialkovou.

Belle si o pracovní přestávce všimla dvou mužů, kteří přicházeli od parkoviště. Stevea, britského majitele restaurace, tu všichni znali. Navzdory svému bohatství a úspěšné kariéře oceňovaného architekta, jehož firma měla pobočky po celém světě, to byl přátelský a přívětivý muž. Steve byl navíc táta od rodiny se čtyřmi překrásnými dětmi a ještě krásnější španělskou manželkou, jeho host se však od něj fyzicky lišil jako den a noc.

Cizinec byl vysoký, štíhlý a impozantní a pohyboval se sebejistě jako muž, který se ve svém těle cítí velmi dobře. Černé vlasy měl rozčuchané větrem, spadaly mu téměř až na ramena a zdůrazňovaly tvrdé rysy jeho tváře. Dokonce i v džínsech a košili s rozhalenkou působil elegantně jako černý panter, překrásný, divoký a nebezpečný.

Několik žen v baru si ho také prohlíželo. Belle se vrátila ke své práci, kde jí barman prozradil, že ten cizí muž se jmenuje Dante Lucarelli. Podle všeho to byl velmi bohatý Ital a magnát v oblasti obnovitelné energie.

Zašla Stevea a jeho hosta obsloužit, a když k ní Ital vzhlédl zpod dlouhých černých řas, jaké u žádného jiného muže ještě nikdy neviděla, ztuhla. Tělo měla náhle v jednom ohni.

Celá rudá od nich převzala objednávku pití a rychle se vrátila k baru, aby jejich přání splnila.

Proklínala se za to, že je rudá jako rajče, a její obličej tak do daleka prozrazuje její rozpaky. Ve svých dvaadvaceti letech se za to styděla stejně jako na základní škole, kdy si z ní kvůli tomu její spolužáci utahovali, stejně jako z její podprůměrné výšky, rudých vlasů, pih a příliš vyvinuté hrudi. Ne, rozhodně ve škole nepatřila mezi oblíbené žáky.

Danteho pohled na rudolící Belle velmi pobavil.

Kdy se přede mnou naposledy nějaká žena červenala? uvažoval.

Snažil se vzpomenout si, avšak nepodařilo se mu to. Na druhou stranu netrávil svůj čas ve společnosti žen, které by se červenaly studem nebo nevinností. Jeho společnice se červenaly chtíčem a touhou. Byl zvyklý na ženy, které po něm při prvním pohledu zatouží.

Koneckonců se mu to stávalo už od šestnácti let,

kdy s jednou z matčiných blízkých kamarádek přišel o panictví. Chtěl se tak pomstít za to, že se stal svědkem matčina mimomanželského románu.

Ve věku dvaceti osmi let už bral jako samozřejmost, že by devadesát devět žen ze sta okamžitě kývlo, kdyby se jich zeptal, jestli s ním chtějí do postele. Po pravdě se jen zřídka musel ptát. Na to se mu ženy samy vrhaly k nohám tak často, že je ani nemusel nijak pobízet.

Belle jim přinesla pití, aniž by se na Danteho byt jen jedinkrát podívala. Žár, který její tělo stravoval, naštěstí pomalu opadal. Konečně se dokázala opět nadechnout.

Všímat si přitažlivých mužů je naprosto normální, uklidňovala se.

Nemohla za to, jak snadno pokaždé zrudla. Byl to jen nepříjemný fakt, s nímž se musela naučit žít stejně jako s řadou dalších nepříjemných faktů.

Pomyslela na všechnu tu smůlu, která dosud doprovázela snad všechna rozhodnutí, jež učinila. Její matka ji zavrhla, otec s ní nechtěl mít nic společného a také jí to bez studu řekl do očí.

Její babička Sadie ji ujišťovala, že to, že o ni rodiče nemají zájem, ji vůbec nemusí mrzet a neměla by si to brát osobně. Její prarodiče ji milovali a to vědomí vhnělo Belle slzy do očí.

Babička s dědou však už byli dávno pryč a jejich ztráta Belle stále bolela, protože jí to zas a znovu připomínalo, že zůstala na celém světě sama a nemá se o koho opřít, když jdou věci od desíti k pěti. A ve Francii šlo zatím od desíti k pěti snad úplně všechno.

Dante sledoval Belle při práci a snažil si ji představit v luxusních šatech, přitom jedině, co se mu dralo před oči, byla představa nahé Belle v jeho posteli.

V nové garderóbě bude určitě působit dostatečně na úrovni, aby ji mohl vzít do té nejvybranější společnosti, to jistě, jen by si už nesměla kousat nehty. Považoval to za nechutný zlovyk.

„Co dělá ve Francii?“ zeptal se Stevea lhostejně a kývl bradou k Belle.

„Vím jenom to, co se o ní proslýchá,“ pověděl mu Steve. „Přišla sem před třemi lety a pracovala jako hospodyně u jedné postarší anglické vdovy, která bydlela tady ve vesnici. Rodina té vdovy ji najala ještě v Londýně, a když se u té paní objevila demence, nechali Belle, ať si s tím poradí sama. Místní doktor se jí snažil pomoci, ale nejvíc práce stejně zbylo na Belle.“

Dante povytáhl ebenové obočí. „Není hloupá? Proč prostě neodešla, když toho na ní začalo být moc?“

Steve se zamračil. „Měla tu starou paní ráda a nechtěla ji nechat samotnou na pospas osudu.“

„Proč teď pracuje tady?“

„Ta vdova zemřela na infarkt a hned po pohřbu rodina prodala dům. Nechali Belle bez domova a bez peněz. Belle se tak neměla jak vrátit domů. Taky vyhodili psa té staré paní... Charlieho,“ povzdechl si Steve. Malý voříšek, o němž právě byla řeč a který už nutně potřeboval ostříhat, se mu jako na zavolanou otřel o nohu a zas odběhl přivítat jednoho z pravidelných zákazníků, který mu často a ne zrovna nenápadně podstrkoval jídlo.

Dante nevěnoval psovi žádnou pozornost. „A co bylo s Belle pak?“

„Muž, který si to tu pronajímá, jí nabídl starý karavan, aby měla kde bydlet,“ pokračoval Steve. „Stojí na parkovišti za stromy. Belle tam bydlí i s tím psem. A pak jí ten muž dal práci tady.“

„Takže se jí v životě moc nedaří,“ uzavřel do Dante. „Mě víc zajímají ti, kteří něco dokázali.“